

เรื่อง การสนทนากับ Professor D.G. Karve

เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2509 เวลา 15.00 น. นายเชื้อ บำรุงวงศ์ แห่ง กรมสหกรณ์พาณิชย์และธนกิจ กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ให้นำ Professor D.G. Karve แห่งธนาคารกลางอินเดียซึ่งเขามาร่วมประชุม Experts' Conference on the Role of Government in Cooperative Development ในกรุงเทพฯ มาพบปะสนทนากับพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย มีผู้เข้าร่วมการสนทนา คือ

1. ผู้อำนวยการฝ่ายการธนาคารภายในประเทศ
2. คร. ถวิล คุตระกูล
3. นายสุปรีดา ประศาสน์วิจิตร

เรื่องที่สนทนากัน ตามที่ทราบจาก Professor Karve มีดังต่อไปนี้

1. เรื่องความช่วยเหลือของธนาคารกลางแก่เกษตรกร

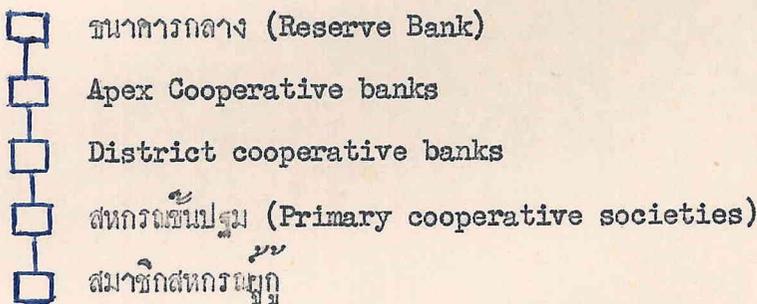
1.1 วัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ของเงินกู้ที่ให้แก่เกษตรกรเป็นไปตามโครงการใหญ่ที่ Planning Committee ได้กำหนดไว้ เช่น จะส่งเสริมพืชใดในท้องที่ใด ก็ให้เงินกู้เพื่อการนั้น หรือจะส่งเสริมการโซปุ๋ย ก็ให้เงินกู้เพื่อโซปุ๋ย เป็นต้น

1.2 วิธีการ

1.2.1 บุคคลที่เกี่ยวข้อง

ความช่วยเหลือทางการเงินที่ธนาคารกลางของอินเดียให้แก่เกษตรกรนั้น กระทำผ่านสถาบันการเงินที่ตั้งขึ้นเพื่อการนี้หลายระดับดังรูปนี้

ตามรูปข้างต้นนี้ ผู้ที่อยู่ในระดับต่ำกว่า ถือหุ้นในสถาบันที่อยู่ในระดับสูงกว่า เว้นแต่ธนาคารกลาง คือ สมาชิกสหกรณ์ถือหุ้นในสหกรณ์ชั้นปฐม สหกรณ์ชั้นปฐมถือหุ้นใน District cooperative bank และ District cooperative banks ถือหุ้นใน Apex cooperative banks

ธนาคารกลางให้เงินกู้แก่ Apex cooperative banks แล้ว Apex cooperative banks ให้เงินกู้แก่ District cooperative banks ซึ่งให้เงินกู้แก่สหกรณ์ชั้นปฐม แล้วสหกรณ์ชั้นปฐมจึงนำไปให้สมาชิกสหกรณ์ คือ เกษตรกรกู้ไปอีกชั้นหนึ่ง

1.2.2 ประเภทเงินกู้

- ก. เงินกูระยะสั้น มีระยะเวลา 1 - 3 ปี
- ข. เงินกูระยะปานกลาง มีระยะเวลา 3 - 5 ปี
- ค. เงินกูระยะยาว มีระยะเวลาดังแต่ 5 ปี ขึ้นไป

ธนาคารที่ให้เงินกูระยะปานกลางให้เงินกูระยะสั้นด้วย แต่เงินกูระยะยาวนั้น ธนาคารที่ใหญ่เป็นอีกแห่งหนึ่งทางหาก

เงินกูระยะยาวนั้นจะใหญ่หรือไม่ ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของเงินกูตามปกติจะใหญ่เพื่อซื้อหรือปรับปรุงที่ดินและใช้หนี้เก่าเท่านั้น แต่มีวัตถุประสงค์ทั่วไปอยู่ว่า เพื่อให้ชาวบ้านมีรายได้สูงขึ้น ระยะเวลาของเงินกูระยะยาวนั้นจะไม่มีกำหนดไว้แต่ก็มักจะให้ไม่เกิน 12 ปี

ธนาคารที่ให้เงินกูระยะยาวคือ Cooperative development banks (Land mortgage banks) ธนาคารเหล่านี้ออกพันธบัตรที่เป็น gilt-edged securities มีรัฐเป็นประกัน อันเป็น approved securities ซึ่งบริษัทการเงินต่าง ๆ และธนาคารกลางมาลงทุน พันธบัตรดังกล่าวนี้สหกรณ์ รัฐและเทศบาลยังซื้อไว้ด้วย การออกพันธบัตรแต่ละครั้งจะต้องมี trustee เสมอ trustee เป็น registrar ของรัฐนั้น เป็นผู้ที่ยกยอว่า เงินที่ได้มาจากการขายพันธบัตรแต่ละครั้งได้ใช้ไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการออกพันธบัตรนั้น

1.2.3 วงเงินที่ใหญ่

ธนาคารกลางกำหนดวงเงินที่จะใหญ่แก่ Apex banks โดยให้ 4 - 6 เท่าของสินทรัพย์ของ Apex bank นั้น แต่หาเห็นว่า Apex bank ต้องการเงินมากกว่านั้นก็จะขอร้องรัฐที่ Apex bank ตั้งอยู่ที่ให้จัดหาเงินให้ Apex bank นั้น เงินที่ธนาคารกลางใหญ่แก่ Apex banks จะมีจำนวนประมาณหนึ่งในสามหรือครึ่งหนึ่งของเงินที่ Apex banks จะใหญ่แก่ District banks

ธนาคารต่าง ๆ นี้มีการจัดชั้นเป็น ABCD ตามความสามารถในการดำเนินการ ธนาคารชั้น A และ B เมื่อกู้เงิน ไม่ต้องมีการค้ำประกัน ส่วนธนาคารที่อยู่ในชั้นต่ำกว่าต้องให้รัฐบาลค้ำประกัน

1.2.4 อัตราดอกเบี้ย

ธนาคารกลางคิดดอกเบี้ยจาก Apex banks ร้อยละ 3 ต่อปี Apex banks คิดจาก District banks ร้อยละ 3 1/2 District banks คิดจากสหกรณ์ชั้นปฐมร้อยละ 5 และสหกรณ์คิดจากสมาชิกร้อยละ 8 - 10

การกู้เงินจากธนาคารกลางใช้ตั๋วสัญญาใช้เงินเป็นหลักประกัน ตั๋วสัญญาใช้เงินนี้ไม่ใช่ clean bill มีเอกสารประกอบเหมือนกัน แต่ไม่จำเป็นต้องส่งเอกสารนั้นมาให้ธนาคารกลาง เพียงแต่บอกว่ามีเอกสารอะไรประกอบบ้างเท่านั้น

1.2.5 การตรวจตราควบคุม

ธนาคารกลางมีสำนักงานสาขาอยู่ในรัฐทุกรัฐ และมีเจ้าหน้าที่ทางสินเชื่อกำหนดอยู่ประจำ เจ้าหน้าที่เหล่านี้ตรวจสอบ Apex banks และ District banks จำนวนเจ้าหน้าที่มีราว 20 - 40 คน Apex banks จะตรวจสอบ District banks เพื่อให้แน่ใจว่า District banks มีผู้ตรวจสอบมากพอที่จะตรวจสอบงานของตน ส่วนสหกรณ์ชั้นปฐมเม้นหากมีผู้ตรวจสอบไม่พอ รัฐก็จะยื่นมือเข้ามาตรวจสอบให้

ในคณะกรรมการดำเนินการของ Apex banks มีผู้แทนของรัฐบาลอยู่ด้วย ส่วน District banks ก็มีผู้แทนของ Apex banks อยู่

2. เรื่องภูมิวิสัยทัศน์เพื่อพัฒนาของผูก

กฎหมายเกี่ยวกับการสหกรณ์ของหลายรัฐในอินเดีย เช่น บอมเบย์และมัทราส มีบทบัญญัติไว้ว่า วัตถุประสงค์ที่เกิดจากการที่ผูกเงินของสหกรณ์ไปใช้ในการเพาะปลูก สหกรณ์มีวิสัยทัศน์เหมือนบุคคลอื่นในการบังคับชำระหนี้ ทั้งนี้เว้นแต่ความที่ที่จะต้องเสียให้รัฐหรือค่าเช่าที่จะต้องเสียให้เจ้าของที่นา

อย่างไรก็ดี บทบัญญัตินี้เป็นเรื่องทางคดีแพ่งเท่านั้น ไม่มีความผิดทางอาญา สหกรณ์จึงต้องคอยระมัดระวังเอาเองไม่ให้ถูกทักหรือฉก

3. เรื่องการดูงานสินเชื่อกำหนด

Professor D.G. Karve ได้แนะนำให้ส่งคนไปดูงานการให้สินเชื่อกำหนดที่อินเดียด้วย ตามโครงการแลกเปลี่ยนพนักงานระหว่างธนาคารกลางของประเทศในกลุ่ม SEANZA โดยธนาคารผู้ส่งเป็นผู้จ่ายค่าเดินทาง ส่วนธนาคารผู้รับออกค่าใช้จ่ายในระหว่างดูงาน การดูงานนี้ควรใช้เวลาสัก 6 เดือน ถ้าได้คนที่อยู่ธนาคารกลางอยู่แล้ว ก็จะมีประโยชน์มาก Professor Karve ได้ให้สถานที่อยู่ไว้ในกรณีที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน เช่น ขอคำแนะนำหรือรับรอง ดังต่อไปนี้

Professor D.G. Karve,
Honorary Advisor,
Reserve Bank of India.
Central Office,
Bombay I,
India.

4. เรื่อง การให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม

ที่เรียกว่า อุตสาหกรรมขนาดย่อมนี้หมายถึงอุตสาหกรรมที่ลงทุนในสินทรัพย์ประจำไม่เกิน 500,000 รูปี อุตสาหกรรมเหล่านี้โดยทั่ว ๆ ไปมักได้รับเงินกู้จากพ่อค้าคนกลาง ผู้รับสินค้าไปจำหน่าย แต่ถ้าเป็นอุตสาหกรรมที่อยู่ในข่ายของโครงการพัฒนา ก็จะได้รับความช่วยเหลือทางการเงินจากรัฐ

รัฐบาลอินเดียได้จัดตั้ง Small Industries Finance Corporation ขึ้นเพื่อทำหน้าที่ให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม นอกจากนี้เพื่อส่งเสริมให้สถาบันการเงินอื่น ๆ ให้เงินกู้แก่อุตสาหกรรมเหล่านี้ รัฐบาลอินเดียจึงจัดตั้ง Guarantee Organization ขึ้น เมื่อ

1 กรกฎาคม 2503 องค์การนี้เป็นสถาบันอิสระ มีหน้าที่กำกับเงินกู้ที่สถาบันการเงินในไทแก
 อุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยวิธีจ่ายเงินให้สำหรับต้นทุนบางส่วนตามระเบียบที่วางไว้ จำนวนเงินกู้
 สูงสุดที่กำกับเท่ากับ 100,000 รูปี องค์การจะระงับข้อสถาบันการเงินที่ตนกำกับเงินกู้ไว้
 ระเบียบที่สถาบันการเงินต้องจ่ายแก่องค์การคือร้อยละ 1/4 ต่อปี ของจำนวนเงินกู้สูงสุด (หรือ
 จำนวนเงินที่กำหนดไว้) ในกรณีที่ขอให้กำกับ ตั้งแต่ตั้งมาจนถึงสิ้นเดือนมิถุนายน 2508 องค์การ
 ควบคุมกำกับเงินกู้ 16,155 ราย เป็นจำนวนเงิน 662.2 ล้านรูปี

การสนทนายุติเมื่อ 16.45 น.

 P. S. S. S. S. S. S.
 3 ก.พ. 2509